

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 265, 2 januari 2008

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Efter mordet på Benazir Bhutto

30 december 2007

Mordet på Benazir Bhutto den 27 december i Rawalpindi har kastat in Pakistan i en ännu djupare kris än den som skakat landet sedan den 9 mars 2007 när president Musharraf suspenderade överdomare Iftikhar Muhammad Chaudry. Trots att militärregimen hävdar att de har bevis som pekar på inblandning av islamistiska grupper med band till al-Qaida, har den omfattande folkliga vreden i huvudsak riktats mot Musharraf själv och mot armén och polisen.

Revolutionärer fördömer helt och hållet individuella terrorhandlingar som mordet på Benazir Bhutto och sympatiserar med de ursinniga massor som ser det som ett angrepp på deras egna demokratiska strävanden, ett försök att förlänga eller skärpa den diktatoriska militärregimen.

Mordet kom bara tolv dagar innan valet vars utgång hela tiden sannolikt var arrangerat till förmån för Musharraf och hans stödparti PML-Q. Om valet äger rum som planerat, efter mordet på ledaren för det parti (Pakistans Folkparti – PPP) som förväntades vinna den största andelen av de folkliga rösterna, skulle det göra dem till ett hån. Ändå stöds valet fortfarande okritiskt av Förenta staterna och Storbritannien, de två imperialistiska makter som dominerar landet. Pakistan har med sin halva miljon starka armé länge varit den viktigaste gendarmen först för den brittiska och sedan USA-imperialismen i centrala och södra Asien. Detta förklarar de enorma mängder militärt bistånd som landet erhåller, speciellt sedan 11 september.

Benazir Bhutto – vars familj och make är miljonärer och en del av Pakistans korrumperade godsägarellit – hyllas av västmedia som demokratins martyr, och till och med av sådana inom vänstern som Internationella Marxistiska Tendensen (känd som The Struggle inom PPP; företräds i Sverige av *Socialisten*). Men Bhutto har aldrig varit en konsekvent förkämpe för demokrati. Hon har alltid satt intressena hos Pakistans lilla rika elit och en slavisk lojalitet mot imperialisterna i London och Washington före den demokratiska kamp som förs av Pakistans folk. Pakistans Folkparti har aldrig varit ett arbetarparti utan var från början ett borgerligt, populistiskt parti.

PPP har kommit att symbolisera de demokratiska strävandena hos stora delar av folket eftersom partiet avlägsnades från makten av militärkupper eller konstitutionella manövrer vid tre tillfällen och flera medlemmar av Bhuttos familj har mördats i samband därmed. PPP framträdde ur en period av massomfattande motstånd mot den dåtida militärregimen. Från 1971–77 genomförde dess grundare, Benazirs far Zulfikar Ali Bhutto, en del sociala reformer men störtades av militären och hängdes slutligen 1979. Kuppen som leddes av general Zia-ul-Haq (1977–88) genomfördes i direkt samverkan med USA-imperialis-

men. Liksom alla populistiska partier är PPP centrerat kring en stor ledare, i detta fall vald ur Bhuttodynastin.

Detta radikala och populistiska arv har emellertid övergivits för länge sedan av Zulfikars dotter. Bortsett från hennes långt ifrån fläckfria meritlista under hennes två perioder som premiärminister 1988–90 och 1993–96, när hon svek massornas förhoppningar om radikala reformer, stödde USA-imperialismen och konspirerade med armén och islamisterna, är det inte sant att vare sig hon själv, eller hennes parti, gick i spetsen för massaktionerna som krävde återupprättande av demokratin 2007. PPP-kadrer spelade en roll i dessa mobiliseringar men i avgörande ögonblick uppträdde Bhutto och PPP-ledningen som en broms och hindrade dem från att utvecklas till en avgörande kamp för att störta Musharraf.

De gjorde detta genom sina förhandlingar med honom, genom sin underförstådda tolerans för hans utrensning i domarkåren och genom sitt accepterande av själva idén om att dela makten med diktatorn. Det värsta av allt var Bhuttos främjande av idén att USA och Storbritannien är trovärdiga garanter för demokrati i Pakistan och hennes uttryckliga vilja att stöda deras "krig mot terrorism" i såväl Pakistan som Afghanistan.

Benazir Bhutto var verkligen den politiker som Bush och hans prokonsul John Negroponte hade valt ut för att bli premiärminister under strikt kontroll av Musharraf som civil president. Deras mål var att garantera en säker hand som kontrollerar den pakistanska armén, så att den fortsätter att hjälpa USA i dess krig i södra Afghanistan och samtidigt ge regimen större demokratisk legitimitet efter sammarens massmobiliseringar. För att uppnå detta var Musharraf tvungen att hindra domarkåren, som blivit opålitlig genom trycket från massorna, under ledning av advokater och studenter, från att förklara hans ställning som illegitim. Under extremt tryck från Bush gick han också med på att låta Bhutto återvända och ställa upp i valet den 8 januari. I ett försök att behålla kontrollen utropade han undantagstillstånd, slog till hårt mot den verkligt demokratiska oppositionen på gatorna, grep tusentals och ersatte under denna täckmantel alla självständigt tänkande domare i högsta domstolen, som sedan pliktskyldigt legitimerade hans åtgärder.

Bhutto tvingades själv i slutändan genom trycket från hennes eget parti – som själv befann sig under tryck från massorna – att fördöma undantagstillståndet och inleda samtal för anslutning till ett block med oppositionspartier och att leda massdemonstrationer. Musharraf satte henne helt enkelt under husarrest. De imperialistiska makterna utövade desperat tryck på Musharraf, när de såg sina noga utarbetade planer för gemensamt styre av Musharraf och Bhutto hotade, att avsluta undantagstillståndet och gå vidare med valet. Detta gjorde han under knot, men bara till formen. De första stora valmötena utsattes för angrepp

av terrorister. Nawaz Shariffs möte besköts och fyra personer dödades. Bhutto dödades vid sitt möte.

Av alla dessa skäl ser inte socialister – samtidigt som vi utan förbehåll fördömer mordet på Benazir Bhutto och respekterar de demokratiska förhoppningar som delar av massorna projicerat på henne – på något som helst sätt mordet på henne som ”mordet på demokratin” (Pakistans Labourparti) eller betraktar henne som en ”demokratis martyr”.

Det var inte bara jihadistiska islamister och/eller al-Qaida som hade intresse av att döda Bhutto – även om hon nyligen helt och hållet stött det ”krig mot terrorn” som förs av den pakistanska armén i provinserna Waziristan och Swat – utan också av ledande krafter i Musharrafs parti PML-Q och säkerhetstjänsten ISI. Rapporter tyder på att militärens och polisens skydd verkligen var dåligt och att Bhutto själv hade identifierat krafter inom militären och PML-Q som hon trodde försökte döda henne. Oavsett den exakta följden av händelser och det direkta ansvaret – och sådana mord, som följt Pakistans hela historia, har sällan, om någonsin, blivit ”lösta” – finns det mäktiga krafter inom militärregimen och dess stödparti som kommer att dra nytta av en fortsättning på det faktiska undantagstillståndet.

Valet kommer, om det inte uppskjuts på lång tid, hur som helst att vara en fullständig fars, som utformats för att ge legitimitet åt Musharrafs presidentstyre. Varje civilt parti som går med på att påta sig regeringsansvaret kommer ofelbart att fördömas av folkets överväldigande massa.

Vad bör arbetarklassen och progressiva krafter göra inför den nuvarande krisen? För det första är det väsentligt att avvisa varje försök att införa undantagslagar eller ett nytt undantagstillstånd. Massan av arbetare, studenter och bönder måste själva bilda självförsvarsmiliser i bostadsområden och på arbetsplatser för att upprätta ordningen där den verkligen har brutit samman. Samtidigt måste de vidta mått och steg för att fokusera massornas ilska i riktning mot massaktioner, demonstrationer, generalstrejker och ockupationer av universitet och gymnasier. För att organisera denna kamp, och leda den oberoende av korrumperade politiker som Mawaz Shariff, måste arbetarna, studenterna, advokaterna och bönderna organisera sig i aktionskommittéer. Alla dessa mobiliseringar måste kräva att diktatorn och hans militärregim omedelbart och villkorslöst avgår. Bluffvalet bör ge plats åt en valprocess till en suverän konstituerande församling.

Detta val kommer att behöva genomföras under övervakning av massorganisationerna för arbetare, arbetande bönder, städernas fattiga, advokatrörelsen, studenterna och ungdomen. Journalisterna och arbetarna inom media måste se till att alla kandidater ges rättvis och lika tillgång till media och att alla försök till mutor eller tvång avslöjas. Bara på det sättet kan en demokratisk församling med delegater som kan återkallas, och som kan och vill vidta revolutionära åtgärder i de utsugna och utfattiga massornas intressen, bli till och uppfylla sina plikter mot dem.

Framför allt behöver ett nytt arbetarparti bildas kring ett program, inte bara för att vinna fullständiga demokratiska rättigheter, inte bara för ett slut på varje medbrottlighet i Bushs ”krig mot terrorismen”, utan för revolutionär expropriering av storgodsägarna, inhemska och utländska kapitalister och upplösning av dem väpnade styrkorna i en allmän beväpning av folket. Rivaliserande dy-

nastier med godsägare och kapitalister, eller religiösa fanatiker, ska inte kunna lura och avleda massorna från att kämpa för sin egen sociala liksom politiska frigörelse.

Sist men inte minst är den utdragna revolutionära situationen i Pakistan långt ifrån unik för hela Sydasiens. I Nepal, Sri Lanka, Burma och Thailand, och i delar av Indien, har omfattande rörelser för demokrati och mot godsägarvälde och privatisering utvecklats på senare år. Detta är i sig en del av ett världsomfattande mönster som innefattar Mellanöstern och Latinamerika. Det orsakas av den växande krisen för den globaliserade kapitalismen och de största imperialistmakternas ”krig mot terrorismen”. Det senare är i verkligheten ett krig för att stjäla oljereserver och andra strategiska resurser och ett krig som i allt större utsträckning förs under dold rivalitet. Endast en internationell organisation med starkast möjliga band till alla dessa arenor för kampen kan samordna dem så att de kan tillfoga kapitalismen och imperialismen ett historiskt nederlag. För detta behöver vi en ny, en femte, internationell.

Workers Power e-news nr 34

Slå tillbaka kontrarevolutionen i Bolivia!

Vid en protest i Stockholm innan julkalendern mot reaktionens planer i Bolivia spred Arbetarmakt följande flygblad.

Evo Morales MAS vann valet i Bolivia 2006 med hjälp av ett massivt stöd från arbetare, bönder och ursprungsbefolkning. Morales regering har genomfört flera reformer i Bolivias arbetande massors intresse. Problemet är att klasskampen inte tillåter ett godtyckligt antal reformer i valfri långsam hastighet. Kompromisser och ”förnuftig” försiktighet kommer inte att få Bolivias överklass att känna sig nöjda. Tvärtom ger det dem tid att organisera sitt motstånd.

Vi ser nu detta tydligt i Bolivias rikare provinser, vars kapitalister och jordägare med alla medel tänker försvara sin makt. Man är beredd att avskilja sina provinser från resten av Bolivia, men helst av allt vill de återta makten över hela landet. Detta kan bara ske med militärt våld. Chile 1973 är ett av många exempel som bör tjäna som varning för vad som är att vänta om högern tillåts fullfölja denna linje.

Det är i den nuvarande situationen lönlöst för Bolivias arbetare och bönder att ha illusioner om att den kris man befinner sig i ska kunna lösas på ett fredligt sätt. Den bolivianska överklassen har redan visat var den står. Borgarna organiserar redan sina beväpnade horder som angriper alla progressiva element.

Så länge kapitalisterna har kvar sina företag och sina gods, de reaktionära officerarna och polischeferna har sina poster och så länge de kontrarevolutionära ungdomsorganisationerna har sina vapen kommer alla framsteg för Bolivias fattiga att vara hotade. Det enda sättet att varaktigt försvara arbetarnas intressen är att undanröja hoten, beslagta överklassens rikedomar och upplösa alla deras kontrarevolutionära organisationer.

Problemet är att Morales inte har visat minsta tecken på att vara beredd att slå in på denna väg. Det finns i nuläget inte heller något revolutionärt kommunistiskt parti som skulle kunna ta ledningen i revolutionen. En nödvändig uppgift är att bygga ett sådant parti, men vi kan inte nöja oss med att abstrakt konstatera detta. Behovet av att slå ner det kontrarevolutionära hotet blir allt mer akut. Vi

måste nu kräva att Morales regering, vald av miljontals arbetare och bönder, agerar.

Att försvara sig mot överklassens reaktion är ett demokratiskt krav. De rikare provinsernas krav på självstyre innehåller inget progressivt. Det är bara ett sätt för överklassen att försvara sina privilegier. Varje demokrat, för att inte tala om varje socialist, måste därför försvara den folkvalda regeringens rätt – och plikt! – att upprätthålla Bolivias enhet och att kuva den reaktionära oppositionen.

Tiden för fredliga förhandlingslösningar är förbi: kapitalisterna har tagit till vapen. Den mest fredliga lösningen vore om Bolivias arbetares och bönders egna väpnade styrkor, med bas i alla etniska grupper, gick in i kontrarevolutionens nästen, i allians med de rikare provinsernas utsugna massor, och med kraft visade klassfienden att motstånd är lönlöst. Vi kan dock inte vänta på att en konsekvent revolutionär regering uppstår som kan organisera detta. Följande krav på Morales bör ställas:

- * Avskeda alla officerare med kända reaktionära sympatier.

- * Upplös alla förband som domineras av organiserade reaktionärer.

- * Låt arbetarnas och böndernas organisationer utse representanter till alla förband och alla staber, med befogenhet att avstyra alla kontrarevolutionära ränker.

- * Beväpna arbetar- och bondeorganisationerna – organisera arbetarmiliser. Militär utbildning för dessa, inklusive officersutbildning för arbetarnas och böndernas befälhavare.

- * Nog med prat – sätt in militära styrkor i form av de delar av armén som bedöms som mest pålitliga, och de arbetarmiliser som snabbt uppnått en tillräcklig organisation. Erövra reaktionens nästen. Upplös och avvärpna alla kontrarevolutionära organisationer. Fängsla kontrarevolutionens ledare och konfiskera deras tillgångar.

Bolivias arbetande massor kan inte nöja sig med att kräva att Morales ska handla. Det är hög tid att organisera försvarsstyrkor i alla arbetar- och bondeorganisationer, samt att organisera soldaterna. Massorna måste kräva vapen! Om regeringen vägrar att leverera dem – skaffa dem. Massorna måste kämpa för att kända reaktionärer avsätts från alla poster, och att de sätts i skyddsförvar tills krisen är över.

Sist men inte minst riktar vi följande appell till den bolivianska arbetarklassen och de förtryckta: Kräv att regeringen ska handla – men organisera er oberoende av den! Om regeringen hindrar er kamp, om den skyddar reaktionärerna i ett fäfängt försök till ”samförstånd” eller dylikt – förbered er på att byta ut regeringen mot en som är baserad på era egna kamporganisationer och som effektivt kan leda kampen. Bygg ett revolutionärt parti, baserat på de mest kampvilliga och medvetna arbetarna och bönderna. Organisera Bolivias arbetar- och bondemakt och gör gemensam sak med era klassbröder och -systrar i hela Latinamerika. Ena era styrkor mot den inhemska reaktionen och alla imperialistiska interventioner. Framåt i kampen för ett revolutionärt socialistiskt Latinamerika!

Brevbärarna drar en lättnadens suck

I flera år har brevbärarna i storstäderna tvingats dela ut Metros bostadsbilaga – bestående av bostadsannonser samt värdelösa ”artiklar” – varje fredag. Detta inte bara till dem som inte har av sagt sig reklam, utan till samtliga brevlåder – trots att den vanligaste reaktionen när tid-

ningen har överlämnats till någon personligen har varit ”Nej, den vill jag inte ha”.

Förutom att alla underbetalda brevbärare fick släpa för att bära ut saker som ingen läste är det uppenbarligen helt idiotiskt att trycka upp och dela ut sådana mängder av tidningar som ingen har efterfrågat, och som bara berör folk som står i begrepp att köpa bostad. Efter ett tag gick Posten och *Metro* med på att tidningen inte skulle delas ut till personer som med tydliga lappar angett att de inte ville ha den, men då återstod ändå de flesta – som i den stora majoriteten av fallen förpassade *Metro Hus och hem* direkt i tidningsåtervinningen.

Häromdagen fick brevbärarna den glada nyheten: *Metro Hus och hem* läggs ner. Konkurrensen från DN:s och Svenska Dagbladets bostadsbilagor, som också skickas ut till en massa människor som inte har bett om att få dem, drog ner intäkterna från annonsörerna, och projektet var inte längre lönsamt. Postens chefer, som tar hand om vinsterna och slipper bära ut posten oroar sig för hur ekonomin påverkas. Vi brevbärare som inte såg till några bonusar, men däremot hade tunga högar med tidningar att dela ut varje fredag är glada.

Låt nu DN:s och SvD:s bostadsbilagor gå samma väg. Sen har vi de stora mängderna direktreklam som vräks ut och som mest av allt tjänar som en påminnelse av hur irrationellt vårt nuvarande ekonomiska system är...

Postis

Kosova: Nej till ett imperialistiskt protektorat!

I slutet av november, efter 120 dagars käbbel mellan de serbiska och kosovariska regeringarna, bröt slutligen de av FN understödda samtalen om Kosovos framtida status samman. Den nya kosovariska regeringen tillkännagav att den skulle deklarera självständighet under överskådlig framtid, sannolikt efter det serbiska valet i februari.

Ryssland har å andra sidan klargjort att de kommer att använda sitt veto i FN:s säkerhetsråd för att blockera varje erkännande av Kosovos självständighet. EU diskuterade vid toppmötet i Lissabon vilken ståndpunkt man skulle inta, men kom inte fram till något bestämt om erkännande.

Sedan Nato:s seger i kriget mot Serbien har kontrollen över Kosova i praktiken legat utanför regeringen i Belgrad. FN:s uppdrag i Kosova (UNMIK) styr området. Dess makt vilar på Kosovastyrkan (KFOR) med 16–17 000 Nato-soldater som är stationerade i Kosova. Den kosovariska regeringen är därmed inte mycket mer än en lakej som plundrar landets resurser till förmån för och i samarbete med landets imperialistiska styre. Valet den 17 november 2007 ledde till nederlag för det sittande Kosovass Demokratiska Förbund (LDK) och att det ersattes av en koalition under ledning av Albanska Demokratiska Partiet. Detta representerar en seger för Hashim Thacis mer högröstade nationalism, men i praktiken innebär det ett byte av en fraktion mot en annan i den framväxande, halvkoloniala albanska bourgeoisie.

Under Nato:s ockupation växte en liten elit och ”medelklass” fram som bara utgör fem till tio procent av befolkningen i ett land med 2,2 miljoner invånare. Dess välstånd och privilegier är intimt förbundna med UNMIK, som inte bara är en ockupationsstyrka, utan som också driver landets ekonomiska institutioner som koncentrerar sig på privatisering, dvs. överlämnandet av de sista resterna av den gamla ekonomin och naturresurserna till en

kriminell – eller halvkriminell – ny borgerlighet eller direkt till imperialistiskt kapital.

För massan av befolkningen har dessa år varit en ekonomisk och social katastrof. Mellan 60 och 70 procent är arbetslösa, löner ligger på 80 till 120 euro per månad och pensionerna på 50 euro per månad.

Förtrycket av Kosova

Till skillnad från relationerna mellan serber, kroater och sloener, som var konstituerande och styrande nationer i Josip Broz Titos Jugoslavien, har albanerna varit en förtryckt nation från början. Kosova – med dess överväldigande albanska majoritet – tvingades in i det jugoslaviska kungariket under 1920-talet. Under befrielsekriget mot den tyska fascismen var partisanerna, under ledning av stalinisterna Tito och Enver Hoxha, överens om att Kosova skulle bli en del av ett framtida oberoende Albanien. Men efter kriget – och splittringen 1948 mellan Stalin och Tito, i vilken Hoxha tog Stalins parti – förblev Kosova en del av Jugoslavien. Albanerna i Kosova förblev otåliga under Tito som under 1970-talet gav provinsen halv autonomi från Serbien. Detta tillhandahöll i sin tur bränsle för den chauvinistiska agitation som bedrevs av den serbiska byråkrati i vilken Slobodan Milosevic gjorde sig ett namn 1987.

Under hans styre av det sönderfallande Jugoslavien (1989–2000) ökade det nationella förtrycket av albanerna i stor omfattning. Det albanska språket förbjöds i skolorna, arbetare avskedades i tusental för att de var albaner, främst i gruvorna i Trepca, landets största industriområde. Serbiska nationalist och paramilitärer hotade albanerna med pogromer och ”etnisk rensning” av deras områden; armén bombarderade hela byar under 1990-talet. ”Återtagandet” av Kosova, platsen för det mytologiserade slagfältet Kosova Polje (Trastfältet) blev centralt fokus för den serbiska nationalismen.

Det var under denna period, och som ett resultat av de nationalistiska massakrerna i Kroatien och Bosnien, som de albanska massorna, korrekt och förståeligt, fruktade att de bara kunde vänta sig ännu värre förtryck i ett Rest-Jugoslavien under storserbisk ledning.

I denna situation växte en rörelse för nationellt självbestämmande fram. Den eftersträfvade antingen en hög grad av autonomi eller fullständig självständighet. De imperialistiska makterna och EU vägrade hårdnackat att erkänna Kosovos rätt till självbestämmande om det innebar avskiljande. Revolutionärer försvarade och stödde kosovarernas kamp mot nationellt förtryck, deras rätt till självbestämmande och för deras oberoende under parollen om en arbetarrepublik i Kosova som en del av en socialistisk federation på Balkan.

Under Nato:s massiva flygbombningar försvarade revolutionärer Serbien/Montenegro mot ett imperialistiskt angrepp. Detta inbegrep emellertid inte någon eftergift till serbisk chauvinism – dess förtryck av Kosova eller dess förnekande av kosovarernas rätt till självbestämmande.

Den serbiska regeringens insisterande på fortsatt förtryck av det albanska folket, genomförandet av massrepression, massakrer och fördrivandet av människor från deras jord försvagade dess försvar mot imperialisterna, eftersom den komprometterades av ett djupt reaktionärt angrepp på andra folk och gjorde det mycket lättare för imperialismen att ursäkt sitt eget årkereaktionära angrepp. Därför var försvaret av albanskt självbestämmande en integrerad del av den revolutionära taktiken under hela

kriget.

Den nationella rörelsen leddes av den moderata, pro-imperialistiska och pacifistiska fraktionen kring Ibrahim Rugova. Denna borgerliga kraft ville begränsa metoderna i kampen mot serbisk chauvinism till civil olydnad. När denna strategi emellertid visade sig kraftlös framträdde mer radikala krafter – Kosovos Befrielsearmé eller UCK (på albanska Ushtria Clirimtare e Kosoves). Den uppstod ur en stalinistisk, hoxaitisk gerillarörelse.

Under inledningen till och under Nato:s ingripande splittrades UCK. En flygel ledd av Hashim Thaci slopade sin ”marxist-leninistiska” fana och blev en nära allierad till USA och den tyska imperialismen kring förhandlingarna i Rambouillet (där imperialisterna försökte framtvinga en uppgörelse om Jugoslavien och kosovarerna). Den underjordiska Kosovaförsamlingen valde Thaci, inte Rugova, för att representera den vid förhandlingarna. Thacis flygel av UCK tog över under och efter kriget, och trängde undan eller tystade sina motståndare, såsom Adem Demaci och de i UCK som hade avvisat Rambouillet. Under och efter kriget blev alla större partier i Kosova lakejer åt imperialismen och stödde Nato:s, USA:s och EU:s ockupation.

Jugoslaviens sönderfall var ett resultat av, å ena sidan, det stalinistiska systemets inre sammanbrott, tack vare en växande våg av klasskamp under 1980-talet och uppsplittringen av den styrande kasten längs nationella linjer och, å den andra, ett imperialistiskt ingripande för att påskynda kapitalismens återupprättande och ”balkanisera” före detta Jugoslavien i maskopi med framväxande nationella bourgeoisier.

Bakom de jugoslaviska krigen skyttade en mer eller mindre synlig kamp mellan olika imperialistiska makter – framför allt USA, Tyskland, Ryssland, Frankrike och Storbritannien. Från början av 1990-talet och framåt var västmakterna förenade i sin strävan att minska ryskt inflytande. Det är en av Serbiens olyckor att det är allierat med en svag imperialistisk makt, liksom att delar av den franska och brittiska bourgeoisien bara halvhjärtat stödde serbiska intressen. Tyskland var i stor utsträckning den drivande kraften i Balkankrigen och Jugoslaviens uppsplittring och försökte därigenom öka sitt inflytande i Slovenien, Kroatien och Kosova. Oturligt nog för dem var det USA som i slutändan bestämde utgången av politiken på Balkan i slutet av 1990-talet på grund av sin avgörande politiska och militära överlägsenhet.

De nuvarande diplomatiska manövrerna kring deklarerandet av Kosovos självständighet representerar ett återupplivande av kampen om inflytandet på Balkan mellan de imperialistiska makterna.

Ryssland är den viktigaste uppbackaren av Serbien och är öppet motståndare till att erkänna oberoende. Ryssland kommer att lägga in sitt veto mot erkännande i FN:s säkerhetsråd. Men de imperialistiska västmakterna har klargjort att de kommer att driva igenom sin plan ändå och hävdar att FN:s existerande resolutioner i praktiken tillåter erkännande av oberoende och sanktionerar en fortsatt imperialistisk ockupation och administration och att överlämna styran det av landet till EU under den kommande perioden.

Ahtisaaris plan

EU och USA har också olika intressen. Tyskland lyckades samla Italien, Frankrike och Storbritannien bakom ”Ahtisaaris plan” för att omvandla Kosova från ett halvkoloni-

alt protektorat som styrs av Nato till ett protektorat som kontrolleras av EU.

Planen har dragits upp av den före finske presidenten och FN-medlaren Martti Ahtisaari och är inte en plan för oberoende eller självbestämmande för kosovarena. Det är en plan för imperialistisk dominans. Den föreställer sig inte bara fortsatt militär ockupation och att imperialistiska agenturer styr ekonomin, utan innefattar också en "konstitutionell" garanti för att varje framtida samhällsordning måste baseras på en "marknadsekonomi". Det kommer att innebära en fortsättning av att landets ekonomi styrs av den europeiska centralbanken, euron som den faktiska valutan och den kosovariska versionen av Treuhand – den statliga trust som genomförde privatiseringen av Östtyskland (1990–1994) och som fortfarande kontrollerar alla de delar av ekonomin som ännu inte privatiserats (inklusive viktiga råmaterial, flygplatsen i Pristina m.m.). Ahtisaaris plan är ett gigantiskt rån. Den måste avvisas.

Ahtisaaris plan visar emellertid också den kosovariska regeringens och den framväxande bourgeoisieens karaktär. Dessa "frihetskämpar" har kommit överens om och förspråkar en plan för "självständighet" som innebär att nästan 20 000 soldater stationeras där, att landet fortsätter att styras av de imperialistiska agenturerna, fortsatt privatisering, arbetarklassens utarmning m.m. De stöder den därför att de också drar nytta av utförsäljningen av deras land och "samregerar" privatiseringens fördelar ner i sina egna fickor. De kommer sannolikt att hålla inne med sin officiella deklaration om självständighet till efter det serbiska presidentvalet för att öka sannolikheten för att en "EU-vänlig" fraktion ska vinna.

Den serbiska regeringen har hotat med att "blockera" Kosova ekonomiskt om självständigheten utropas. Men detta hot är tomt eftersom Belgrad knappt har några ekonomiska band till Kosova bortsett från de serbiska enklaverna. Å andra sidan har den nuvarande serbiska administrationen bekräftat att den inte kommer att ingripa militärt och har även uppmanat Nato (!) att säkerställa lag och ordning i Kosova.

Vi kan alltså se en tydlig plan från EU och USA att permanenta Kosovos halvkoloniala status genom att överlåta ledningen till EU och i synnerhet Tyskland.

Även om denna plan är tydlig, är det en plan som kommer att möta betydande hinder längs vägen.

För det första kommer den inte – liksom Nato-ockupationen inte heller gjorde – att förbättra levnadsförhållandena för massorna i Kosova. Den kommer tvärtom att permanenta deras situation och i ett antal fall till och med värre (speciellt för arbetare i företag som ska privatiseras).

De förhoppningar som många kosovare utan tvekel hade, och fortfarande har, om ett snabbt inflöde av imperialistiska investeringar och anslutning till EU kommer alltmer att framstå som vad de är – tomma illusioner.

För det andra framställer sig EU, Nato och USA sig själva, och behovet av fortsatt ockupation genom deras trupper i Kosova, Makedonien och Bosnien, som den enda "garantin" för att se till att "folken", eller deras nationalistiska eliter, inte kommer att massakrera varandra. De som öppet hotade att bomba Afghanistan "tillbaka till stenåldern" gör anspråk på att skydda "civilisation" och "mångetnicitet" och att påta sig "bördan" av imperialistisk plundring för att tillgodose Balkans välbefinnande.

Detta är en av de största lögerna om hela Balkanfrågan. Den framställer de nationella spänningarna, krigen,

uunderblåsandet av nationellt och rasistiskt hat från de olika borgerliga eller före detta stalinistiska krafterna – för att inte tala om de öppet fascistiska eller halvfascistiska – enbart som ett inneboende problem hos "Balkans folk".

Denna rasistiska "förklaring" har under århundraden använts för att dölja och rättfärdiga stormakternas koloniala och imperialistiska politik på Balkan. Imperialistisk politik och halvkolonial kapitalistisk utsugning reproducerar hela tiden de sociala förhållanden, utarmning m.m. som gör det till ett imperativ för kapitalistklassen i dessa länder att splittra arbetarklassen och de fattiga längs nationella linjer. EU, USA (och Ryssland, men ur en svagare ställning) är inte bara utförare. De har själva ett intresse av att främja dessa spänningar och att permanenta missämja mellan länderna eller inom nationerna. På så sätt kan imperialisterna – och i allt högre grad ett EU som styrs av de stora kontinentala makterna – kan framställa sig som "medlare" som tycks stå över de nationalistiska spänningarna.

Därför kommer inte imperialistiskt styre, oavsett i vilken form, att övervinna de nationella spänningarna, förtrycket och hatet, utan permanenta dessa bittra frukter av "balkaniseringen". Det kommer att bli så ännu mer eftersom Balkan också kommer att fortsätta att vara ett område för imperialistisk rivalitet, även om Rysslands ställning blivit mycket svagare under det senaste årtiondet och EU:s starkare.

För det tredje kommer de styrande eliterna, de halvkoloniala bourgeoisieerna i Kosova och på Balkan som helhet, att använda nationalistiska motsättningar för att splittra arbetarklassen och de förtryckta och beskylla dem för den sociala misären. Det står helt klart att den serbiska minoriteten eller romerna kommer att bli, eller faktiskt redan är, en förtryckt nationalitet i Kosova, och det står också klart att de kommer att bli en förtryckt minoritet under en av imperialismen stödd regering ledd av Thaci (eller vilken annan nationalistisk regering som helst).

Strategi och taktik

Från slutet av 1800-talet och framåt har socialistiska internationalister förespråkade bildandet av en federation av stater på Balkan som det enda alternativet till olika imperialistiska och koloniala maktens inblandning och försök att härska och söndra. Bara på det sättet kan deras ekonomier utvecklas och nationell splittring övervinnas. I den imperialistiska epoken kan en sådan federation enbart uppnås som en federation av socialistiska stater under ledning av arbetar- och bonderegeringar. Detta kan inte göras utan att driva ut de imperialistiska trupperna, expropriera imperialistiska tillgångar och agenturer och även de som tillhör den "nya" bourgeoisie och godsägarna. En sådan regering skulle dela upp tillgängligt arbete bland folket, utveckla en demokratisk plan för att återuppbygga den sociala infrastrukturen och omorganisera ekonomierna. Sådana arbetar- och bonderegeringar kommer att tvingas bryta upp de nationalistiska arméerna och de korrumpierade borgerliga statsapparaterna, utplåna paramilitärerna och upprätta sitt styre på grundval av arbetar- och bonderåd och beväpning av befolkningen.

Dessa regeringar kommer också att garantera rätten till självbestämmande för alla nationaliteter och minoriteter – ända till och inklusive rätten till självständig statsbildning om de så önskar. Samtidigt som det skulle vara ett tillfälligt steg tillbaka från en större federation och ett större ekonomiskt område, skulle det vara ett mycket mindre ont

än det tvångsmässiga kvarhållandet av förtryckta nationer (eller nationer som kunde bli förtryckta i en sådan federation). Det skulle vara det bästa beviset för den goda viljan och internationalismen hos de arbetarstater som strävade efter federation. Det skulle vara den kurs som mest sannolikt kunde övertyga de andra nationaliteterna att ansluta sig. En socialistisk federation måste baseras på frivilligt och medvetet samarbete mellan arbetarna och bönderna i olika nationer. De negativa erfarenheterna av Sovjetunionen under Stalin, och Jugoslavien under Tito, visar att allt som är mindre än detta i slutändan leder till sönderfall och ännu värre nationella konflikter.

En sådan federation kan bara uppnås och utvecklas i nära samarbete med arbetarklassen i resten av Europa, genom kampen mot USA:s imperialism och den europeiska imperialismen och EU och stöd för kampen för Europas Förenade Socialistiska Stater.

Varje program som följer den vägen kommer att behöva kombinera kampen för omedelbara demokratiska och sociala krav med kampen för arbetarklassens makt – ett program med övergångskrav för Kosova och Balkan.

För Kosovos oberoende! Nej till imperialistisk okkupation och styre! För en arbetar- och bonderegering!

Kosova är idag i praktiken inte en serbisk provins, utan ett imperialistiskt protektorat. Varje meningsfull kamp för oberoende måste börja med kampen mot den imperialistiska okkupationen och plundringen av landet och deras "regering" av lakejer i Pristina.

Nej till Ahtisaaris plan och EU:s övertagande! För omedelbart tillbakadragande av Nato:s och EU:s trupper! Nej till FN:s och EU:s ekonomiska rådgivare! För expropriering utan kompensation av de imperialistiska företagen under arbetarkontroll! De imperialistiska makterna måste tvingas att kompensera både Kosova och Serbien, och helt och fullt, för krigets förstörelse i regionen.

Kampen för oberoende måste också inkludera rätten till självbestämmande för de nationella minoriteterna och speciellt för den serbiska minoriteten – ända till och inklusive deras rätt att utträda och ansluta sig till Serbien om de så önskar.

I kampen för oberoende kan revolutionärer och arbetarklassen även förena sig med vänsternationalistiska demokratiska krafter som det kosovariska LPV (Rörelsen för självbestämmande) under ledning av Albin Kurti. De mobiliserade tusentals ungdomar i massdemonstrationer i februari 2007. LPV tror helt riktigt att det inte kan finnas något verkligt oberoende för Kosova samtidigt som det finns en utländsk okupationsstyrka där och kräver att den dras tillbaka. De försvarar också rätten för den serbiska minoriteten att leva i Kosova utan trakasserier. De fördömer den påtagliga sociala ojämlikheten, privatiseringarna och arbetslösheten. Dess aktivister har utsatts för polisrepression och gripanden för sina aktiviteter.

Men revolutionärer skulle tvingas samarbeta med LPV i gemensamma aktioner för sådana progressiva mål under sin egen fana och utan att tveka inför att kritisera denna formations småborgerliga politik.

Den serbiska arbetarklassen måste också vinnas för att stöda kosovarernas självbestämmande, liksom att bekämpa varje ytterligare nationalistiskt äventyr i Bosnien. De serbiska arbetarna måste inse att detta inte bara är i kosovarernas intresse, utan i deras eget klassintresse, eftersom kvarhållandet av kosovarerna i Serbien med tvång bara kan bidra till att kedja fast den serbiska arbetarklassen och

bönderna vid "deras" nationalistiska härskare och deras storerbiska projekt – precis som kvarhållandet med tvång av den serbiska minoriteten i slutändan bara skulle tjäna de nationalistiska, kapitalistiska krafterna i Kosova, den nationalistiska regeringen i Belgrad och fortsättningen av imperialistiskt styre på Balkan.

Kampen för självständighet kan inte bara ta itu med den nationella frågan. Den måste också inriktas på kampen för demokratiska rättigheter. Imperialismen och nationella miliser kontrollerar Kosovos "regering" och valet. Ahtisaaris plan föreställer sig en framtida ekonomisk ordning utan befolkningens demokratiska beslutsfattande.

Det låga deltagandet i valet nyligen – under 50 procent – visar att denna regering inte bara är på kant med den serbiska minoriteten som bojkottade valet, den är faktiskt diskrediterad i ögonen på hälften av befolkningen.

En konstituerande församling måste, istället för den av imperialisterna stödda regeringen, ta itu med dessa frågor. Den måste sammankallas under kontroll av arbetarnas och de fattigas massorganisationer – inte genom EU:s "demokratiska" rådgivare, Konferensen för säkerhet och samarbete i Europa, FN eller USA.

Kampen för rätten att organisera, att demonstrera, att strejka, att bilda politiska partier utan kontroll från UNMIK eller Kosovos "regering" och för frigivning av politiska fångar (dvs. de från vänsternationalistiska partier).

Sådana rättigheter kan bara uppnås i klasskampen, med massdemonstrationer, massorganisationer för arbetarklassen och de förtryckta – och med klassorganisationer som är öppna för medlemmar av alla nationaliteter. De måste skyddas mot imperialistiskt förtryck eller mot provokationer och angrepp från nationalister och polisen genom organiserat självförsvar.

Ett handlingsprogram och ett arbetarparti

Kosova kan hamna i en mycket explosiv situation under de kommande månaderna. Arbetarna, de fattiga, bönderna och minoriteterna har varit förlorarna i de senaste konflikterna. Arbetarklassen har minskat ännu mer som klass. Största delen av befolkningen lever i fattigdom, medan privatiseringarna å andra sidan fortsätter och pengar från imperialistiska agenturer för att "återuppbygga" landet hamnar i de rikas fickor. Andra engagerar sig i smuggling, knarkhandel m.m.

Privatiseringen av företag måste mötas av å ena sidan kampen från de arbetare som berörs – okupationer m.m. – för att bekämpa avskedanden. Men det måste mötas som en allmän fråga genom massmobilisering av hela befolkningen kring krav på att öppna räkenskapsböckerna, offentliggöra alla avtal regeringen ingått och kring krav på att åter förstatliga och införa arbetarkontroll över företagen.

Folkets massa är i behov av kamp för ett program för offentliga arbeten, för en minimilön och miniunderstöd för arbetslösa och pensioner som bestäms av fackföreningarna och befolkningens råd, för fri tillgång till skolor och yrkesutbildning för alla – för att få tillbaka folket i arbete och göra slut på fattigdomen. Folket kan och måste organiseras kring sådana krav genom aktionskommittéer, kommittéer som kontrollerar priser m.m.

Men arbetarklassen befinner sig inte bara i en situation av omfattande tryck och social degradering. Den saknar också organisationer som kämpar för dess egna klassintressen. Fackföreningarna är mycket svaga och påverkade av nationalistiska organisationer och deras ledningar är

ofta korrupperade och inkorporerade av de imperialistiska agenturerna.

Den existerande fackliga federationen, Kosovos Union av Oberoende Fackföreningar (BSPK), måste rensas på imperialistiska kollaboratörer, de som sitter i styrelsen för privatiseringsagenturen AKM. Fackföreningarna måste öppnas för serber och andra minoriteter. BSPK har nu börjat bli mer aktiva och avvisar privatiseringen som helhet. Men de måste genomföra aktioner mot privatiseringsprocessen och även ta upp de allmänna politiska frågorna – framför allt frågan om ett arbetarparti i Kosova.

Skapandet av ett arbetarklassens parti i Kosova är nyckelfrågan om arbetarklassen vill försvara sina egna intressen. Ett sådant parti får inte vara beroende av Socialistinternationalen i Kosova och inte heller av en senfödd stalinistisk apparat. Det måste vara ett parti som kämpar mot imperialistisk och kapitalistisk utsugning, för en arbetar- och bonderegering och för ett socialistiskt Kosova som en del av en socialistisk federation på Balkan.

27 december 2007

**Internationella sekretariatet
Förbundet för Femte Internationalen**

Konferensen på Bali en återvändsgränd

Att en klimatkonferens hölls på Bali i december har väl de flesta som inte medvetet har hållit sig borta från medias nyhetsrapportering hört talas om. Färre torde vara insatta i precis vad som sades, även om många nog anar ungefär hur omvälvande besluten som togs var – eller snarare hur föga omvälvande de var. Efter att 12 000 deltagare mötts i två veckor vid den FN-stödda konferensen är resultatet som vanligt magert. Numera är alla, inklusive Vita husets representanter överens om att hotet mot jordens klimat är överhängande och att något måste göras. Till att bli beredd att verkligen göra något, även om detta skulle nagga storföretagens vinster i kanten, är steget emellertid längre, och dessutom räcker det med att representanterna från några av de mäktigaste länderna ska motsätta sig alla effektiva åtgärder för att allt framåtskridande ska hindras.

USA spelade sin vana troget rollen av förste förhalare, och Australien, Japan och Kanada hängde glatt på och försvarade sina ekonomiska intressen på det sätt som deras rikaste skikt finner mest lämpligt. Konferensen kunde inte enas om några bindande beslut, bortsett från vaga utfästelser att minska koldioxidutsläppen på sikt och att fortsätta diskutera, för att i framtiden kunna komma fram till något.

Än en gång visar kapitalismen att dess ledande företrädare inte på ett rationellt sätt kan lösa det akuta hotet mot mänskligheten står inför. Detta innebär förstås inte att kommunister ska nöja sig med att propagera socialistisk revolution som den enda lösningen. Det hotande kaoset som följer på den globala uppvärmningen kommer att undergräva vinsterna för allt fler kapitalister, och dessa kommer att tvingas inse att något måste göras. En massiv folklig opinion, som inte nöjer sig med att tycka utan verkligen sätter press på makthavarna kommer att kunna tvinga regeringar till eftergifter. Sektorer av borgarklassen kan rent av komma att inse att de kan slå mynt av krisen, genom att ta över den växande marknaden för mer energisnål och mindre förorenande teknik etc.

Inför det växande hotet måste kommunister förespråka och kämpa för varje åtgärd som kan minska koldioxidutsläppen eller lindra effekterna av uppvärmningen, och i

varje situation sätta omsorgen om miljön och människors levnadsförhållanden – överlevnad rent av – långt före varje omsorg om privata vinster eller lagtexter. Samtidigt måste vi naturligtvis framhålla att så länge kapitalismen får råda kommer den härskande klassen att sträva efter att lösa varje kris i sitt eget intresse. Den kommer genom att ständigt sätta kortsiktiga vinstintressen i första rummet att hota att omintetgöra varje positiv åtgärd vi lyckas genomdriva.

Det enda sättet att slutligen lösa klimatkrisen på bästa sätt är att införa en rationell, arbetarstyrd global planekonomi – och den enda vägen dit är genom en socialistisk revolution.

JHN